

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.

MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 25.6.2013

Čj. 198/2013-OD-SPZ/6

Nejvyšší soud ČR

Burešova 20

657 37 Brno

Věc: obv. Z. V. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis KS v Ostravě, pob. v Olomouci, sp.zn. 28 Nt 55/2008,

podnět spolku Š. ze dne 7.11.2009

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného Z. V.

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27.8.2009, sp.zn. 5 To 58/2009, jímž byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost obviněného Z. V. do usnesení Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, ze dne 9.6.2009, sp.zn. 28 Nt 55/2008, kterým byl ve smyslu ustanovení § 283 písm. d) tr. řádu zamítnut návrh obviněného na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, sp.zn. 28 T 7/1996.

Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27.8.2009, sp.zn. 5 To 58/2009, byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím usnesením Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, ze dne 9.6.2009, sp.zn. 28 Nt 55/2008, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 283 písm. d) tr. řádu v neprospěch obviněného Z. V..

Podle § 147 odst. 1 tr. řádu při rozhodování o stížnosti nadřízený orgán přezkoumá:

- a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a
- b) řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu postupují orgány činné v trestním řízení v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich posouzení.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 283 písm. d) tr. řádu soud návrh na povolení obnovy řízení zamítne, neshledá-li důvody podle § 278 tr. řádu.

Podle § 278 odst. 1 tr. řádu se povolí obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, vyjdou-li najevo nové skutečnosti a důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve odůvodnit mj. jiné rozhodnutí o vině.

Soudy rozhodující o návrhu obviněného na povolení obnovy řízení se důsledně těmito ustanoveními neřídily.

Obviněný Z. V. byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, ze dne 20.9.2001, sp.zn. 28T 7/1996, uznán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1, 3 trestního zákona, ve znění zákona č. 290/1993 Sb., na tom skutkovém základě, že „*po předchozí vzájemné domluvě s obviněným J. B. obviněný Z. V. jako jednatel a společník společnosti P., s.r.o., sjednal odběr tuzemského rumu od firmy D., s.r.o., pod záminkou exportu tohoto rumu do Itálie a Bulharska za cenu bez daně z obratu ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o dani z obratu č. 73/1952 Sb., v tehdy platném znění, dále uzavřel příslušné smlouvy a zajistil odběr tohoto rumu od této firmy v celkovém množství 60.000 litrů, a to ve dnech 19.12.1991, 10., 15., 17., 22. a 24.1.1992, tyto odběry byly ve výroku rozsudku podrobně popsány způsobem fakturovány fakturami D., s.r.o., vždy za částky 320.000,- Kč placené v hotovosti, takto odebraný tuzemský rum pouze fakturačně převedl společně s obviněným J. B. jako společníkem společnosti P., s.r.o., který měl na starosti účetnictví této firmy, na neexistující firmu Nova, obchodní firma, ČSFR, V. N., přičemž účetně bylo uváděno, že toto zboží bylo určeno na export, ale ve skutečnosti tento tuzemský rum společně rozprodali na území republiky, k čemuž především obviněný J. B. vystavoval příslušné účetní doklady, aniž by z těchto obchodních případů odvedli daň z obratu, a tímto jednáním způsobili bývalému československému státu škodu ve výši nejméně 5.200.000,- Kč.*“

Za toto jednání byl obviněný Z. V. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců, přičemž pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Dále mu byl uložen trest peněžitý ve výši 200.000,- Kč a pro případ, že by výkon tohoto trestu byl zmařen, trest náhradní v trvání 8 měsíců odnětí svobody nepodmíněně. Obviněnému byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech s předmětem činnosti nákup zboží za účelem dalšího prodeje a prodej na dobu 5 let.

Odvolání obviněného bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16.10.2002, sp.zn. 5 To 27/2002.

Obviněný Z. V. podal proti usnesení odvolacího soudu prostřednictvím obhájce dovolání, ve kterém uplatnil dovolací důvody uvedené v ust. § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. řádu. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27.8.2003, sp.zn. 5 Tdo 928/2003, dovolání podle § 265i písm. e) tr. řádu odmítl

jako zjevně neopodstatněné, pokud jde o dovolací důvod stanovený v § 265b odst. 1 písm. e) tr. řádu. Ve zbytku pak bylo dle názoru Nejvyššího soudu dovolání podáno z jiného než uvedeného důvodu.

Následně byla ve prospěch obv. Z. V. podána stížnost pro porušení zákona, avšak pouze do výroku o trestu, když s poukazem na délku řízení se trest jevil tehdejšímu ministrovi spravedlnosti jako nepřiměřeně přísný ve smyslu § 266 odst. 2 tr. řádu. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 31.10.2006, sp.zn. 4 Tz 93/2006, stížnost pro porušení zákona zamítl, když porušení zákona neshledal.

Proti výše citovanému rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR podal obviněný ústavní stížnost, v níž namítal porušení ústavně zaručeného práva na projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny), resp. práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (čl. 6 odst. 1 Úmluvy) a práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud stížnost obviněného usnesením ze dne 11.9.2008, sp.zn. III. ÚS 39/2007, odmítl zčásti jako nepřijatelnou, zčásti jako zjevně neopodstatněnou.

Dne 29.12.2008 byl Krajskému soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, doručen návrh obviněného na povolení obnovy řízení, v němž navrhoval vyslechnout svědky M. G., který měl obviněnému při náhodném setkání sdělit, že zná pravou totožnost V. N., alias L. R., a protože si je vědom toho, že jeho vlastní trestná činnost je již promlčena, tak je ochoten v obnoveném řízení podat pravdivou výpověď. Proto obviněný navrhl rovněž vyslechnout jako svědka L. R. a ing. F. P.. Tento soud po projednání věci usnesením ze dne 9.6.2009, č.j. 28 Nt 55/2008-37, návrh na povolení obnovy podle 283 písm. d) tr. řádu zamítl, neboť neshledal důvody obnovy řízení podle § 278 odst. 1 tr. řádu. Soud vyslechl pouze svědka M. G., jehož výpověď měla být zásadním novým důkazem, z něhož by vyplývaly skutečnosti soudu dříve neznámé. Soud však zkonstatoval, že jeho výpověď v řízení o povolení obnovy je shodná s jeho výpovědí v předchozím trestním řízení, proto neshledal důvody k provedení výslechů svědka L. R. a ing. F. P., jehož výpověď by i dle sdělení obhajoby nebyla novou skutečností, a návrhy na doplnění dokazování, včetně vypracování nového znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, pro nadbytečnost zamítl.

Proti citovanému usnesení si obviněný podal prostřednictvím obhájce stížnost, kterou Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 27.8.2009, č.j. 5 To 58/2009-53, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl. Vrchní soud se v podstatě ztotožnil s argumentací prvostupňového soudu, byť byl toho názoru, že odůvodnění napadeného usnesení mohlo být zejména ve své hodnotící části komplexnější.

Po vyhodnocení přezkumného řízení ve věci jsem toho názoru, že v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení došlo k porušení zákona v neprospěch obviněného, když nebyli vyslechnuti

další navržení svědkové, a to především L. R., který s odstupem doby a bez obav z vlastního trestního stíhání mohl změnit svoji výpověď a ztotožnit V. N., a pokud ne, mohlo být dáno na jisto, že nedošlo k záměně osob a že obviněný se trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, opravdu dopustil. Rozhodnutí krajského soudu považuji za předčasné, když soud rozhodl na základě neúplného dokazování. Pro neprovedení dalších navrhovaných důkazů soud nemohl náležitě vyhodnotit, zda jsou ve věci dány nové důkazy a skutečnosti, které by mohly samy o sobě či ve spojení s důkazy již známými vést k jinému rozhodnutí o vině a tím, k rozhodnutí o povolení obnovy řízení, a tak případně v původním trestním řízení proti obviněnému pokračovat a věc znovu v intencích zákona posoudit. Pochybení prvostupňového soudu nenapravit ani soud stížnostní.

Navrhuji proto, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27.8.2009, sp.zn. 5 To 58/2009, byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím usnesením Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, ze dne 9.6.2009, sp.zn. 28 Nt 55/2008, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 283 písm. d) tr. řádu v neprospěch obviněného Z. V.,
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27.8.2009, sp.zn. 5 To 58/2009, zrušil v celém rozsahu a rovněž tak usnesení Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci, ze dne 9.6.2009, sp.zn. 28 Nt 55/2008, včetně případných dalších rozhodnutí na ně obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 33/2013](#)